

Мене звати Марина. Я служу офіцером медичних сил. Мені 30 років, і я живу в Києві.

Я зустріла свого чоловіка на передовій у Донецьку в 2018 році. Тоді я щойно закінчила військову академію і була керівницею медичної служби в його підрозділі. Він був командиром.

Спочатку ми не ладнали, адже я прагнула робити все за статутом, а він, як досвідчений солдат, звик діяти по-своєму.

Коли ми прибули туди, моя медична частина облаштувала базу в покинутій будівлі за кілометр чи два від передової. А він був на фронті, воював.

Робочі дні були наповнені медичною роботою, нарадами та документацією. Але між першою і третьою ночі раптово ставало тихо. Це був наш вільний час.

Одного разу він запросив мене на прогулянку. Я думала, що це жарт, адже ми постійно сперечалися, та й мені не дозволялося залишати базу. Але я погодилася.

Ми гуляли порожньою дорогою між моєю базою та передовою. У першу ніч було трохи незручно. Але було холодно, і в мене не було куртки, тож він обійняв мене, щоб зігріти. У нас було багато таких таємних зустрічей. Ми почали триматися за руки.

Це було дуже романтично. Якось вночі ми говорили про телевізійне шоу з танцями, яке мені подобалося. Він сказав: "Хочеш танцювати? Давай потанцюємо".

І це був наш перший повільний танець там, уночі, під звук обстрілів удалині.

Усі наші побачення проходили на цій ділянці між передовою та моєю базою, щоб ми могли в разі чого швидко розбігтися в різні боки. Ми тримали рації увімкненими, слухаючи команди.

У батальйоні ніхто не знав про наші стосунки. Всі думали, що ми досі сваримося, бо навіть на робочих зустрічах ми не віталися.

Але ми одружилися і народили доньку. Я пішла в декрет, а він повернувся на війну. Під час війни все стає дуже прозорим. Ти не носиш масок. Тому стосунки розвиваються швидко.

Мені було неважко відпустити його на фронт, тому що я знала всіх його друзів і те, що відбувається.

Він розповідав мені все, навіть те, що більшість солдатів не можуть сказати своїм рідним.

Він завжди писав мені, навіть під час боїв. Якщо він не міг відповісти на моє повідомлення, то просто надсилав плюстик. Це означало, що він у порядку і згодом відповідь.

На початку червня 2022 року його підрозділ відправили на Донбас — туди, де ми познайомилися. Я була впевнена, що все буде добре, адже вони знали це місце.

Одного дня він попередив мене, що деякий час буде офлайн, тому що їхній підрозділ проводив велику операцію.

Увечері мене насторожило, що я досі нічого не чула від нього. О дев'ятій я почала писати йому повідомлення: "Просто дай знак, що ти живий, коротке повідомлення чи плюс...".

Я не отримала відповіді. Почала перевіряти онлайн-чати й побачила повідомлення командира: "Кращого з нас більше немає". Імені він не назвав. О другій ночі наш друг написав мені, що мій чоловік загинув. Його вбили близько сьомої вечора того ж дня.

Я відчула, що моє життя зруйноване. Коли я говорю про нього, я завжди усміхаюся. Наше життя разом було коротким, але дуже інтенсивним.

Те, що тримає мене зараз, — це наша донька. Вона його копія. Але дуже важко тримати себе в руках, не здаватися. Не знаю... Як кажуть: любов трапляється раз і назавжди.

Але я повернулася на службу й відчуваю, ніби продовжую його місію. Я відчуваю себе корисною в армії, працюючи задля незалежності своєї країни.

Це надає мені додаткових сил рухатися далі.

У таких обставинах ти просто робиш усе, що можеш.

Складаєш розклад: робота, догляд за дитиною, хобі, тренування. Ти радієш своїй дитині, ходиш на концерти, усміхаєшся.

Але всі емоції притуплені, і ти відчуваєшся роботом.

Ти дивишся на себе з боку. Ніби ти не в своєму тілі.